

HAKAN MENGÜÇ

HİÇBİR
KARŞILAŞMA
TESADÜF
DEĞİLDİR

DESTEK YAYINLARI: 1212
EDEBİYAT: 377

HAKAN MENGÜÇ / HİÇBİR KARŞILAŞMA TESADÜF DEĞİLDİR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ocak 2020 (50.000 Adet)
51.-135. Baskı: Eylül 2020
136.-140. Baskı: Ocak 2021
141.-145. Baskı: Nisan 2021
146.-150. Baskı: Mayıs 2021
151.-155. Baskı: Haziran 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-738-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
[facebook.com/DestekYayinevi](https://www.facebook.com/DestekYayinevi)
twitter.com/destekyayinlari
[instagram.com/destekyayinlari](https://www.instagram.com/destekyayinlari)
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

HAKAN MENGÜÇ

HİÇBİR
KARŞILAŞMA
TESADÜF
DEĞİLDİR

Kader insandan vazgeçmiyor.
Anbean yeniden ve yeniden yazılıyor.

**Bu kitap yařanmıř olaylardan esinlenilerek
kurgulanmıştır...**

Kitabın öyküsüne göre özel olarak hazırlanan müzikleri
Spotify ve Apple Music üzerinden dinleyebilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Yazar, müzisyen ve konuşmacı olarak Türkiye’de geniş kitleler tarafından tanınan ve kaleme aldığı *Ben Ney’im* ve *Kalbin Temizse Hikâyen Mutlu Biter* kitaplarıyla sufi felsefesinin temelleri üzerine inşa ettiği öğretisiyle şimdiye dek yüz binlerce okura ulaşmayı başaran Hakan Mengüç, yurtiçinde ve yurtdışında verdiği seminlerle de milyonlarca insanın gönlünde yer etmeyi başardı. Kitapları İngilizce, Almanca, Farsça, Bulgarca, Arnavutça ve Rusçaya çevrildi.

Girne Amerikan Üniversitesi bünyesinde açılan Sufi Akademi’nin de hem akademisyeni hem de başkanı olan genç yazar, aynı zamanda bir “ney” virtüözü... Sosyal medya üzerinden neyle üflediği parçalarla milyonlara ulaştı.

Hayat Felsefesi

Umutlu olmak ve umudu paylaşmak üzerine inşa ettiği hayat felsefesini açıklarken “Umutlu olmak, safça bir iyimserlik değildir. İnsanlığın yüzleştiği trajediyi görmezden gelmek de değildir. Umut her ihtimali görüp, evinde oturup kötülüğe küfretmektense, iyilik için elinden geleni yapmak demektir” diyen Hakan Mengüç,

yeryüzünde umudun var olmaya devam etmesi için bir kişinin bile buna inanıyor olmasının yeterli olduğunu savunuyor. “Üstelik bu kişi sen olabilirsin” diyor. Sonrasında sen, başka bir “sen” ve başka bir “sen” daha diye genişlemeye devam ederek “biz”e dönüşecektir.

İşte bu yüzden “Karanlığa küfredeceğine bir mum yak” düşüncesini benimsemiştir Hakan Mengüç... Ve hocalarının da telkin ettiği gibi, yaktığı mum ile başkalarının aydınlanması yolunda emek vermeyi arzulayan genç yazar, bu yolda başkalarının da yeni mumlar yakmaya cesaret gösterebilmesine vesile olmayı diliyor.

Mevlana'nın da dediği gibi: “Bir mum, başka bir mumu tutuşturduğunda kendi ışığından hiçbir şey kaybetmez. Tam aksine karanlıkların aydınlanmasına vesile olur.”

Hakan Mengüç Hakkında Ne Dediler?

*“Hakan Mengüç’ün kitaplarını
hastalarımın reçete olarak yazıyorum.”*

– Prof. Dr. Zeynep Demirçay

*“Hakan Mengüç yaptığı işin tanımına fazlasıyla uygun
bir yapıya sahip... Sabırlı, toleranslı ve her düşünceye
karşı hoşgörülü. Hakan, uyguladığı her tekniği kendi
içinde içselleştirmiş ve tamamen sindirmiş. Bu onu daha
da özel ve ayrıcalıklı kılıyor bence...”*

– Uzman Klinik Psikolog Esra Ezmeci

“Bir insanın kendisini değerlendirmesi bazen zor olabilir. Bunu yaparken çoğumuz objektif olmayı isteriz. Ama bence burada kendimize biraz pozitif ayrımcılık yapmak, daha iyi hissetmek, enerjimizin farkına varabilmek, yeteneklerimizi ortaya koyabilmek açısından yararlıdır. Bunu bir yolculuk olarak düşünürseniz kendinize yaptığınız bu keşif sırasında yanınızda olmasını isteyeceğiniz kişi Hakan Mengüç’tür.

Kendinize inancınızın kaybolduğu anlarda bile o sizin elinizden tutacak ve basamakları bir bir atlamaya yardımcı olacaktır. İşin en güzel yanı ise bunu yaparken başarımın kendisinden öte size ait olduğunu hissettirecektir. Sevgili dostum Hakan, yolun aydınlık ve engelsiz olsun.”

– Prof. Dr. Murat Aksoy,

“Doktorum” Programı Sunucusu

“Hakan Mengüç’ü ilk kez seminerde izlediğimde, kesinlikle Allah vergisi bir ışığı var dedim. Bu ışıkla aydınlatıyor insanları ve onların kalplerine dokunuyor.”

– Ferhat Atik, Ödüllü Yazar-Yönetmen

*“Hakan Mengüç 21. yüzyılda
sufi felsefesinin öncülerindedir.”*

– Serhat Akpınar,

Girne Amerikan Üniversitesi Kurucu Rektörü

Hiçbir karşılaşma tesadüf değildir.

Kader, insandan vazgeçmiyor. Anbean yeniden ve yeniden yazılıyor. Öyle anlar geliyor ki yapmam dediğin şeyi yapıyorsun, katlanamam dediğin şeye katlanıyorsun, sevemem dediğini seviyorsun, gidemem sanırken bir anda çekip gidebiliyorsun, **öldüm diyorsun ama yine de yaşıyorsun.**

Her sınavda ve her yolculukta aslında en çok **kendine** yaklaşıyorsun. Karşılaşmalar, kaderin mürekkebine dönüşüyor. Bu yüzden her karşılaşma aslında bir sınavın hikâyesini örmek için ilmek ilmek çoğalıyor. Olmadık yerlerde, en olmadık zamanlarda birileri **geliyor** hayatına, birileri **gidiyor** hayatından. “**Bütün bunların anlamı ne?**” diye düşünürken, kendini kusursuz bir öykünün içinde buluveriyorsun. Bir de bakıyorsun ki kendi öykünün içinde yolcu olmuşsun. **Gittiğin her yer sana çıkıyor, sevdiğin herkes senden bir parça...** Yani başkalarında bile aslında kendinden bir parçaya çekiliyorsun.

Karşılaşmalarla ve sınavlarla dolu bu yol, anlıyorsun ki sana hizmet ediyor. Yaprak bile nedensiz kıvıldamıyor şu evrende. Rüzgârın bile söyleyeceği sözü var sana. Yeter ki uyanık olsun, öğrenci kalmaya razı olsun gönlün. Şu hayat yolculuğunun hiçbir anında sakın “Ben oldum!” deme. “Çünkü ben oldum demek, ben öldüm demektir.”

*“Baktığına herkes bakar,
ama senin onda gördüğünü herkes görmez.
Herkes âşık olabilir ama hiç kimse
senin gibi sevemez.
Tek fark sensin, seni özel kılan da
sevdiğin değil, sevgin.”*

– Şems-i Tebrizi

Birkaç yıl önce yaşadığım bir olay hayatın **aldıklarına** ve **verdıklarına** karşı daha dikkatli bir öğrenci olmayı öğretti bana. Öğrendim ki öğrenciliğim hiç bitmeyecek bu âlemde. Her karşılaşma, tesadüf gibi görünen her deneyim, kaderime mürekkep olmaya devam edecek ve ben bu kutsal mürekkeple yazabileceğim en güzel hikâyenin kahramanı olabilmek için yürüyeceğim bu yolları.

Şimdilerde bir üniversitede akademisyensem, aynı akademinin başkanıysam, kitapları bir yıl boyunca çok satanlar listesinde yer alan bir yazarsam ve sosyal medyada milyonlar tarafından takip

ediliyorsam, her birinde şu birkaç yıl önce yaşadığım olayın etkisi çok büyüktür. **O gün olanlar sayesinde, ben olma yolculuğuna başladım.**

Henüz çok yeni, çok genç bir konuşmacıydım ama derslerime gösterilen ilgi, kısa sürede beni yoğun bir tempoya sürüklemişti. Şehir şehir dolaşıyordum. Üniversitelerde, derneklerde, belediye-lerde seminerler veriyordum.

Yaptığım işi seviyordum, **çünkü başkasına iyi gelmeye çalışırken kendine de iyi gelmenin bir yolunu buluyordu insan.** Bu yüzden her zaman bonkör bir eğitmen oldum. Ne kadar verirsem, o kadar alıyordum hayattan.

“Başkasına iyi gelmeye çalışırken kendine de iyi gelmenin bir yolunu buluyordu insan.”

İnsan sevdiği işi yaptığından nasıl emin olur?

Eğer işini hiçbir ücret almadan yapabilecek kadar seviyorsa, sevdiği işi yapıyordur zaten.

Bildiklerimi başkalarına aktarmayı çok ama çok seviyordum. Temas ettiğim insanlardan muhakkak bir şeyler öğreniyor, ben de bilgimi cömertçe paylaşıyordum. Tarifsiz bir hazdı bu yaşadığım.

Birkaç yıl önce İzmir’de yine her zamanki gibi heyecanla ama bir o kadar da keyifle gittim eğitim vereceğim otele. Konuşma yapacağım salona girip karşımdaki güler yüzlü kalabalığa baktığımda verimli bir gün geçireceğimizi hissettim.

Üstelik katılımcılar eksiksiz hazır bulunuyordu salonda. İsmi yazılı olup da gelmeyen yoktu.

Çok sevindim.

Kimseyi bekletmeden bir an evvel konuşmayı başlatmaya hazırlanıyordum ki, katılımcıların arasından bir kadın yerinden kalkıp, konuşma yapacağım kürsüye doğru ilerledi emin adımlarla. Öylece donup kaldım. Ne yapacağımı bekledim merakla.

Kürsünün üzerine bıraktığım deftere uzandı izin istemeden. Yüzüme bile bakmadan araladı sayfaları ve küçük bir kâğıt bırakıp çıktı salondan.

Ne bir açıklama yaptı ne de kim olduğunu söyledi. Seminer boyunca salona geri de dönmedi.

Katılımcılar da durumla ilgili yaşadığım şaşkınlığı fark edince gülümsediler. Kadının arkasından bakakaldık. Herkese açık bir eğitim değildi ne de olsa. Kontenjan sınırlıydı. Salonu terk eden kadın da ücretini ödemiş, sandalyesine yerleşmiş ama seminer başlamadan defterimin arasına bir not kâğıdı bırakarak çıkıp gitmişti.

Ne düşüneceğimi bilemedim. Katılımcıları da fazla bekletmemek için bir an evvel derse başladım ama aklım defterin arasındaki notta ne yazdığına takılıp kaldı. İlk yarıda açıp okuyabildim ancak:

“Emir Sultan Hazretleri seni çağırıyor.”

Evet.

Sadece bir satır.

“Emir Sultan Hazretleri seni çağırıyor.”

Ne anlama geliyordu şimdi bu?

Ne yapmam gerekiyordu yani?

Belki de küçük bir şaka. Kim bilir...

Belki de Emir Sultan’a yakınlık duyan bir katılımcımın masu-
mane temennisiydi benim Emir Sultan’a kalkıp gitmem.

Bir Bursalı olarak elbette biliyordum Emir Sultan Hazretleri’ni.
Değerli bir evliya olarak tanınır. Medine’de gördüğü bir rüyadan
sonra kalkıp Bursa’ya gitmiştir yürüyerek. Ömrünün sonuna ka-
dar da burada yaşamış, halka ilim öğretmiştir.

Üzerinde durduğum, okumalar yaptığım, hakkında elimden
geldiğince çok şey bilmeye çalıştığım kıymetli bir velidir Emir
Sultan Hazretleri. Türbesini de defalarca ziyaret etmişimdir. **Hat-
ta bazı dost meclislerinde Emir Sultan’ın sorgusuz sualsizce
tam bir teslimiyet ve güven duygusu içinde, kendini tamamen
Allah’a emanet ederek Medine’den Bursa’ya kadar upuzun ve
belirsizliklerle dolu bir yolculuğa, yanına hiçbir güvence alma-
dan yaya olarak çıkmasının altında yatan hikmetleri konuşmu-
şuzdur zaman zaman.**

Verilen bu notun bana özel bir anlam ifade edip etmemesi gerektiğiyle ilgili kafam karışmıştı önce ama sonrasında hiç üzerinde durmamaya karar verdim.

Emir Sultan Hazretleri'ni nasıl olsa dilediğim zaman ziyaret edebilirdim, defalarca da gitmişliğim vardı ayrıca. Bilmediğim bir zat da değildi. Dolayısıyla defterimin arasına sıkıştırılan küçük bir nota büyük anlamlar yüklememem gerektiğini düşündüm. Kâğıdı cebime koyduktan sonra konuyu tamamen unuttum.

İki hafta sonra

Aradan iki hafta geçmişti ki telefonum çaldı. Bursa'da yerel bir televizyon kanalından arıyorlardı. Ramazan ayı dolayısıyla bir programa konuk olmamı istiyorlardı, zevkle kabul ettim. Uzun zamandır Bursa'da yaşayan ailemi de göremiyordum işlerimin yoğunluğu yüzünden. Böylece ailemle de zaman geçirme fırsatı bulacağım için memnundum.

Bir gün öncesinden programın konuk koordinatörünü arayıp çekimin nerede yapılacağını sordum.

“Emir Sultan Türbesi'nin avlusunda olacağız” dedi.

Dondum kaldım. Günlerdir ceketimin cebinde taşıdığım not geldi aklıma. Silinip gitmişti aklımdan. Ne yalan söyleyeyim, Bursa'ya gitmeyi bile düşünmüyordum aslında. Seminerden seminere koşturup duruyordum zaten. Ailemi çok özlediğim halde ihmal etmiştim. **Ne var ki, hayat beni kendi eliyle Bursa'ya sürüklüyordu işte.**

Bütün bu tesadüflerin ne anlama geldiği, hayatımda neyi değiştireceği, başıma neler geleceği hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu o an. Hiçbir anlam yüklemedim yine olan bitene. **“Ne güzel denk geldi”** diye düşündüm sadece. Altı üstü bir “denk” düşme durumuydu işte, daha ne olacaktı ki?

İşin bir diğer ilginç yanı da, konuk olarak gittiğim program aslında bir stüdyo programı. İlk kez Emir Sultan Türbesi'nin avlusunda çekim yapmaya karar vermişler, o da bana “denk” gelmişti, ne tesadüf.

Oldukça keyifli bir çekimdi. Bol bol sohbet ettik. Ney üflemedi de istediler sonra. Herkes memnundu günün sonunda. Aynı hafta programdan küçük kesitler olarak YouTube kanalımda da yayınladım. Belki bana notu bırakan kişi de izler, kendince aradığı anlamı bulmuş olur da mutlu hisseder diye umudum.

Çekimden sonra ekip gittiği halde, bir süre türbeden ayrılmadım. Bir başıma oturup bekledim öylece. Tarifsiz bir huzur, teslimiyet ve güven vardı içimde.

Emir Sultan'ı düşündüm uzun uzun. Neden memleketinden kalkıp buralara kadar gelmişti ve neler yaşamıştı yolculuğunun sonunda? Sadece Bursa'ya yerleşmiş olmak amacıyla terk-i diyar etmemişti kuşkusuz. Kim bilir nasıl bir sınavdan geçti, neler alıp neler verdi bu yolculuğa...

İlk karşılaşma!

Bir saatten fazla türbede bir başıma oturduğumu fark ettim. İftar vaktinden hemen sonraydı... Sokaklar boşalmıştı iyice.

Etraf öylesine sessizdi ki, içtiğim suyun içime akarken çıkarıldığı sesi bile duyabiliyordum. Annemler uyumadan eve gitmek istiyordum. Tam annemi arayıp beni beklemelerini söyleyecektim ki bir kadın sesi işittim, içim tırmalandı.

Acı ve öfke dolu bir ses!

Kayıtsız kalmak mümkün değil.

İki lafından biri: “Ben!”

Ben.

Ben.

Ben.

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Sen beni daha tanımamışsın.”

“Ben bu işi böyle bırakır mıyım?”

“Sen kim, ben kim?”

“Senin ne haddine bana bunu yapmak?”

Alevler dökülüyordu kadının ağzından. Belli ki amansız bir volkana dönüşmüş içi. Ne yapsa soğumuyor, sakinleşemiyordu bir türlü. Bağırınca bağıyor, “Ben!” dedikçe içinin yangınına bir odun daha atıp iyice azdırıyordu ateşi.

Bir an onu bulup “Sus!” demek istedim. “Lütfen sadece sus. İçindeki yangını azdırmaktan başka hiçbir işe yaramıyor ben deyip isyan etmek.”

Ne var ki göremedim nerede olduğunu. Ağacların arkasındaki banklardan birinde oturuyor olmalıydı. Eve doğru yola koyulacaktım ki kadının hıçkırıklara boğulduğunu işittim. Parçaladığı